

MIDT I EN JAZZTID

NIELS BARFOED

Noget man ikke forventede er lykkedes for Knud Leif Thomsen i hans »Midt i en Jazztid«. Han er ung med ungdommen uden at være anmassende, uden at ofre den på sit eget alter. Med ungdommen menes både det sønderbyske romanstofs hele præg af tyveårighed og de figurer, der bevæger sig i det. Den moralfilosofiske nævenyttighed, hvorved Thomsen i sine andre film om ung kærlighed er gået til biddet, er lagt på hyl- den til fordel for en musikalsk og diskret formidling af et stof, som tydeligvis er valgt ud fra en ubelastet sympati. Dette er det nye i Thomsens produktion: en film hvor det fundamentale er en slags let og uproble- matisk solidaritet.

»Midt i en Jazztid« er en roman om at rode og fuske i det, når man er en af disse blege, noget inaktive og tænksumme borger- sønner, der ikke kan finde deres plads, hver- ken socialt eller erotisk, men helst vil lade mulighederne stå åbne i formodningen om, at en eller anden afgørelse alligevel vil falde. Men bogen hedder »Midt i en Jazztid«. Den handler med andre ord også om en *tid*. Det gør filmen ikke meget. Billedet af dengang har Thomsen gennemført dels for også på dette punkt at være romanen tro (snarere end for at sige noget væsentligt om trediver- ne), dels fordi dragterne og tingene (bade- tøjet, bilen f. eks.) – anvendt i dag – tilfører historien noget uskyldigt, rørende, ja måske komisk-festligt. Denne ekstra-værdi, som na- turligvis ikke har noget med romanen at gøre, har passet Thomsen og hindrer øvrigt ikke, at personerne i de mere ladede og vig- tige scener er fuldt ud autentiske.

Er der således ikke noget større perspek-

tivisk rum omkring Peter, er de intime rela- tioner til gengæld i orden. Den grasserende jagt i moderne filmproduktion på TV's speakerpiger har her givet bonus for alvor. Lotte Wæver dækker virkelig Ellen, den regulære pige »nedefra«, der svigtes. Og

Midt i en jazztid Danmark 1969

Prod.: Saga. Produktionsledelse: Erik Larsen, Peter Refn. Instr.: Knud Leif Thomsen/ass.: Ivar Søe, Anders Refn. Manus.: Knud Leif Thomsen. Foto: Henning Kristiansen, Erik Wit- trup Willumsen. Musik: Bent Fabri- cius-Bjerre. Klip: Kasper Schyberg, Lizzie Weischenfeldt. Ark.: Otto Lund. Tone: Leon Seibæk, Poul Ny- rup. Medv.: Finn Storgård, Lotte Wæver, Anne-Lise Gabold, Torben Jetsmark, Elsebeth Reingård, Gitte Reingård, Sisse Reingård, Susanne Heinrich, Jesper Langberg, Steen Frøhne, Søren Rode, Ole Monty, Sø- ren Strømberg, Grethe Sønck, Inge Levin, Lotte Horne, Palle Huld, In- ger Stender, Olaf Nielsen, Emy Storm, Jens Lauridsen, Kirsten Sloth, Bent Weidich, Edith Hermansen, Holger Vistisen, Ellen Margrethe Stein, A. A. Andersen, Hermod Knudsen, Hel- mer Hansen, Irene Jensen, Lissi Thomsen.

Prem.: Palladium 21. 4. 1969.

Udl.: T.F.K. Længde: 101 min, 2775 m, rød.

hendes modpol, overklassepigens Vera, som Peter på den anden side heller ikke kan »klare«, former Anne-Lise Gabold med en tilsvarende finhed.

Ellen hærdes, skærer ned på fordringerne og vælger sin sikre vej opad. Vera – også et »offer« for sin klasse – svæver på denne halvt bevidste måde, som Anne-Lise Gabold giver så indforstået i sit beskyttede miljø. Imellem dem står Finn Storgårds Peter, en anelse for aristokratisk og selvsikker. En anelse, vel at mærke. For det blege og u-præ- gede ved ham er godt nok i overensstem- melse med Sønderbys figur. Den eneste, der ikke fandt melodien, skønt den ellers var temmelig enkel, var Jesper Langberg, char- møren, som kliquen møder på vintersportsho- tellet. Dels svigtede manuskriptet ham, dels var han for gammel, Iøvrigt er udendørs- scenerne i Sverige vellykkede i deres karak- teristik af ung overklasseforlystelse. Meget diskret sættes den i relief af kuskenes tavse, garvede profiler.

En lille køn film, sjov, melankolsk, ufor- dærvet i holdning og stemning. Et con amore-job og et nydeligt minde over en yndlingsbog. Ingen indgreb og transponeringer som i årets anden film over en ung tre- diver-roman, Ole Roos' »Kys til højre og venstre«. Roos går mere hårdt og egenrådigt til værks og han har også opnået noget mere udfordrende. Thomsen bliver trofast inden- for bogens rammer, og inden for dem un- derstreger han »kærligheden« på »tidens« bekostning. Det er hans mest tiltalende, mest stemningssikre og humørfyldte film om »de unge hjerter«, han så gerne beskæftiger sig med.